

2. Równe traktowanie i przejrzystość:
 - rozwiązanie umowy nie zostało oparte na żadnej ważnej przesłance, a Komisja pominęła okoliczność, że umowa nie przewidywała jej zakończenia.
3. Zasady dobrego rządzenia:
 - Komisja nie działała zgodnie z zasadą dobrego rządzenia, to jest odpowiedzialnego prowadzenia spraw publicznych i rozsądnego zarządzania zasobami publicznymi.
4. Brak dostatecznego uzasadnienia i równego traktowania:
 - decyzja i decyzja jej dotycząca nie zawierają rzetelnego i dokładnego uzasadnienia, brak im przejrzystości i otwarcia. Podjęte zostały również działania niezgodne z zasadą równego traktowania.
5. Zasada dobrej administracji:
 - Komisja ograniczyła się do systematycznego odwoływania się do swoich poprzednich decyzji, które były w równym stopniu pozbawione uzasadnienia i nieoparte na zasadzie dobrej administracji i innych wspomnianych zasadach. W konsekwencji zasady znajdujące zastosowanie do procesu decyzyjnego nie były wystarczająco respektowane.
6. Brak informacji:
 - strona skarżąca nie otrzymała jakichkolwiek raportów ani sprawozdań, zwłaszcza kompletnej kopii sprawozdania z audytu, a tym samym nie była w stanie zweryfikować przedstawionych obliczeń, stwierdzeń i uzasadnienia.

Skarga wniesiona w dniu 21 września 2020 r. – Genekam Biotechnology/Komisja

(Sprawa T-579/20)

(2020/C 414/58)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Genekam Biotechnology AG (Duisburg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokat S. Hertwig)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2020) 5548 final z dnia 7 sierpnia 2020 r. w zakresie, w jakim dochodzi ona kwoty ponad sumę 39 827,83 EUR wraz z odsetkami za zwłokę;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga zmierza do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2020) 5548 final z dnia 7 sierpnia 2020 r. w sprawie ściągnięcia od spółki Genekam Biotechnology AG dłużnej przez nią kwoty 119 659,55 EUR.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia traktatów na podstawie art. 263 akapit drugi TFUE w związku z brakiem legitymacji czynnej Komisji Europejską.
 - Komisja Europejska nie posiadała legitymacji czynnej. Zgodnie ze stanowiącą tytuł wykonawczy decyzją Komisji Europejskiej C(2020) 5548 wersja ostateczna z dnia 7 sierpnia 2020 r. oraz załącznikiem II, część B, sekcja 2, II.19.3 do umowy o dotację, Komisja działała w imieniu funduszu gwarancyjnego dla uczestników lub jako jego „podmiot wykonawczy”. Tym samym sama Komisja Europejska nie jest podmiotem uprawnionym z tytułu wierzycielności, a zatem nie jest uprawniona do żądania zapłaty na swoją rzecz.

2. Zarzut drugi: naruszenie umów w rozumieniu art. 263 ust. 2 TFUE z powodu naruszenia zasady legalności administracji.
- Funduszowi gwarancyjnemu nie przysługuje jakiegokolwiek uprawnienie do wydania zaskarżonej decyzji stanowiącej tytuł wykonawczy. Artykuł 299 TFUE uprawnia Komisję, ale nie fundusz gwarancyjny, do działania w drodze decyzji stanowiącej tytuł wykonawczy. Ponadto art. 299 TFUE nie jest sam w sobie wystarczającą podstawą do wydawania wykonalnych decyzji. Uprawnienia zainteresowanych instytucji do przyjmowania takich aktów muszą wynikać z innych przepisów.
3. Zarzut trzeci: naruszenie traktatów na podstawie art. 263 ust. 2 TFUE z powodu braku roszczenia do żądania zwrotu zgodnie z załącznikiem II część B sekcja 2 pkt II.20 umowy o udzielenie dotacji.
- Zdaniem skarżącej pozwana nie jest uprawniona na podstawie postanowień umowy o dotację do odzyskania wydatków od pierwszego roku realizacji projektu wskazanego przez skarżącą. Koszty te są bowiem kwalifikowalne, a zatem muszą zostać uznane.
 - Nie można natomiast również zakwestionować faktu, że skarżąca nie jest uprawniona do zwrotu kosztów po wycofaniu się z projektu FIBROGELNET, ponieważ udział skarżącej w projekcie FIBROGELNET był uzasadniony licznymi naruszeniami norm proceduralnych dotyczących wycofania się beneficjenta z konsorcjum zgodnie z załącznikiem II część B sekcja 2 II.35. i następane, a koordynator wielokrotnie potwierdzał koszty ponoszone przez skarżącą jako wydatki kwalifikowalne zgodnie z załącznikiem II część B sekcja 2 pkt II.14 umowy o dotację, jeszcze przed rzekomym wycofaniem się z projektu. Skarżąca mogła zatem powołać się na ich otrzymanie zgodne z prawem.

Skarga wniesiona w dniu 7 października 2020 r. – KC / Komisja

(Sprawa T-580/20)

(2020/C 414/59)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: KC (przedstawiciel: adwokat L. Frölich)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zasądzenie od Unii Europejskiej na rzecz skarżącej zapłaty odszkodowania za szkodę majątkową (odsetki oddzielnie) w wysokości 330 000 EUR dziennie począwszy od dnia 1 czerwca 2020 r. (włącznie) aż do daty przyjęcia przez Komisję Europejską decyzji, w ramach sprawy (*poufne*)⁽¹⁾, stosownie do postanowień i zasad wyroków w sprawach *Dilly's Wellnesshotel C-493/14* z dnia 21 czerwca 2016 r. oraz *Eesti Pagar AS C-349/17* z dnia 5 marca 2019 r.;
- zasądzenie od Unii Europejskiej na rzecz skarżącej odszkodowania za utratę szansy w wysokości 680 000 EUR dziennie począwszy od dnia 1 czerwca 2020 r. aż do daty przyjęcia przez Komisję Europejską decyzji, w ramach sprawy (*poufne*), stosownie do postanowień i zasad wyroków w sprawach *Dilly's Wellnesshotel C-493/14* z dnia 21 czerwca 2016 r. oraz *Eesti Pagar AS C-349/17* z dnia 5 marca 2019 r.;
- zasądzenie od Unii Europejskiej na rzecz skarżącej zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w wysokości 10 354 869,92 EUR,
- zasądzenie, że wskazane wyżej rekompensaty zostaną powiększone o odsetki za zwłokę naliczane od dnia ogłoszenia niniejszego wyroku aż do dnia całkowitej zapłaty, według stopy procentowej stosowanej przez Europejski Bank Centralny (EBC) do jego głównych operacji refinansowania, powiększonej o dwa punkty procentowe,
- obciążenie Unii Europejskiej kosztami postępowania.